

Psychické problémy

Alfred Baur

1. Mariino dítě

Podle zprávy dr. Bruna Callegaro, lékaře a Manangely Motta, psychologičky, Sao Paulo Pedrovi je teď 8 let. Matka nařiká, že je ve škole nedisciplinovaný a nemá respekt před ostatními dětmi ani před dospělými. Jeho učitelka o něm říká, že je buď naprosto bez zájmu nebo se předvádí. Pedro je první dítě. Když mu byly dva roky, rodiče se rozvedli. Jeho otce ostatní líčí jako inteligentního člověka, avšak slabocha, který je závislý na drogách. Před deseti lety začal studovat, ale studium nedokončil. Pedrova matka se znovu vdala. V druhém manželství se jí narodily dvě děti. Nevlastní otec Pedra plně adoptoval.

Jeden a půl roku je Pedro v péči psychologičky. Přišel k ní, když mu bylo 6,6 let. Psycholožka při práci s ním využívala malování, rytmu a podobně. Pedrův vztah k ní se měnil. Po určitou dobu byl přístupný, ale potom pokazil každou náladu, vrhl se na zem a choval se jako zvíře. Psycholožka poznala, že touto cestou s ním nikam nedojde. Proto po čtyřech měsících začala s chirofonetikou. Do programu byla zařazena pohádka „Mariino dítě“. Po krátkém odporu si Pedro tuto terapii oblíbil a přál si po celý měsíc chirofoneticky poslouchat tuto pohádku. (U takových textů se tvoří chirofonetickými tahy buď rytmus prózy nebo se krátké odstavce textu střídají s formami pro L a I.)

Tato léčba byla pro Pedra rozhodující, zvláště pohádka o oddanosti Mariina dítěte ho hluboce oslovila. Jistě by bylo možné vyprávět mu ji bez chirofonetiky. On by však byl v sobě nenašel trpělivost vyslechnout ji. Rytmus zdůrazňoval poezii obsahu. Pohádky jsou imaginacemi duchovní skutečnosti, které mají oslovit duši.

Pohádka Mariino dítě byla pro Pedra, možno říci, vzorem milujícího otevření se. Jeho vztah k rodině a ke škole se změnil. I výraz jeho obličeje se změnil, zněžněl, uvolnil se a zkrásněl.

2. Zlost

Zpráva od dr. Bruna Callegaro, lékaře, a Manangely Motta, psychologičky, Sao Paulo Alexovi je 11 let. Jeho rodiče si stěžují na Alexovo agresivní chování. Navštěvuje waldorfskou školu. Jeho třídní učitel s ním má těžkou práci, protože je zlostný a chová se vyzývavě.

Přesto, že neurologická vyšetření nic přesného nezjistila, došli jsme k názoru, že Alex má epileptickou dispozici. Jeho obličej má tvrdé rysy, v nichž není nic oduševnělého. Vypadá, jako by ho na světě nic nezajímalo, protože je vyčerpán. Na druhé straně působí svou mohutnou postavou, svými velkýma, silnýma rukama nespoutané a divoce. Je v době předpubertální. Jeho hlas už je hlubší, jeho řeč nezřetelná, jeho chůze těžkopádná.

Po čtyřech měsících léčení, které provádí doma pravidelně matka, došlo ke značnému zlepšení, které bylo vidět i na jeho pohybech. Jeho těžká chůze se stala lehčí a dech plynulejší. Jeho chování je klidnější, umí se lépe ovládat. Tuto změnu zpozoroval i jeho třídní učitel. Protože měl v poslední době úspěch v několika školních předmětech, vzrostla jeho sebedůvěra. Byl pozván, aby hrál ve školním orchestru.

Je zřejmé, že se před tím po stránce tělesně - duševní necítil dobře. To se projevilo jeho špatnou náladou. Z tohoto stavu ho vysvobodila chirofonetika. Jestliže ne úplně, tedy do značné míry. Dnes vypadá Alex mnohem šťastněji.

3. Drak

Podle diplomové práce Conny Riezebos, Hilversum, Holandsko Martinovi je 5,5 let. Navštěvuje waldorfskou mateřskou školu. Těžce se vřazuje do společnosti dětí, neumí se skutečně zabrat do hry. Je nápadný svými přemoudřelými poznámkami a svou nezvladatelnou divokostí.

Jeho rodiče jsou oba zaměstnaní a mají v úmyslu se rozvést. Dědeček je téměř jediný, kdo se přes den o Martina a jeho tříletou sestru stará. Martin trpí často bronchitidou. I ve dne se pomočuje. Často padá, což způsobuje jeho chvat a nešikovnost. Jeho kůže je světlá. Má světlé vlasy, světle modré oči, vystouplé rty a většinou otevřená ústa. Jeho hlava je úzká, jeho prsty protáhlé. Školní lékař konstatoval, že síly jeho látkové výměny překrývají činnost nervové - smyslovou. Aplikoval Stannum a Hypophyse.

Martin byl 3x týdně léčen chirofoneticky, celkem čtrnáctkrát.

Po třetím ošetření chtěl Martin malovat na velké školní tabuli. Namaloval člun bez kapitána. Když mu kapitána připomněli, namaloval ho a k tomu ještě stožár s vlajkou. Později namaloval opět člun, ale s mořskými piráty.

Po desáté terapii Martin vyprávěl, že k nim domů přišla tajemná návštěva, která spí v jeho posteli. Jednou se této návštěvy velice bál, když byl na půdě. Terapeutka mu na to říká: „Rytíř z tvých hraček by tě před ní přece mohl chránit?“ Martin odpovídá: „Ne, to není dobrý nápad, to přece není pravý rytíř.“ „Nechceš být ty rytířem?“ „Ne, to nejde, protože já jsem drak.“ „Jistě střežíš velký poklad?“ „To je tajemství, to se nesmí prozradit.“ Po poslední čtrnácté terapii vyprávěl Martin, že má kapesní nůž, jímž usmrtí všechna divoká zvířata. Sám se stal rytířem, který chce přemoci divokost. Od té doby dvakrát onemocněl horečnatou nemocí.

Matka vypráví, že je mnohem ovladatelnější. Že teď sám pamatuje na to, aby šel na toaletu. Už se nepomocuje. Žárlivost vůči sestře zmizela. Oba svorně sedí na matčině klíně. Martin, který byl dříve v mateřské škole téměř nesnesitelný, se nyní ochotně zařazuje do malé skupinky stejně starých dětí. Záchvaty hněvu přestaly. Tato změna se ukázala zřetelně v jedné příhodě při hře venku. Martin z nepozornosti uhodil malé děvčátko. Když to zpozoroval, nevěděl, co říci, ztichl na okamžik, podíval se na ni a nakonec pronesl; „Co teď říkám, není pravda.“ Tento výrok dostává smysl, až když si uvědomíme, že dříve bez soucitu bil ostatní děti a k tomu jim ještě říkal zlá slova. Tato slova by teď opravdu nebyla pravdivá. Na tomto příkladu můžeme vidět, že zde existovala převaha výstavbových sil ve výměně látkové, kterou nervově- -smyslový pól nemohl zvládnout. Jeho tělesná konstituce, jeho bujení v prostoru nosohltanovém, jeho agresivní hry a výbuchy hněvu, jeho nezvládnutelnost to dokazují. Proto jsme během celé doby pracovali převážně na nohou. Tím jsme podpořili vylučovací procesy, které omezují výstavbu.

4. Závislost na drogách

Ze zprávy Katrin Huneck, Kassel

Jednoho večera k nám přivedli sedmnáctiletou dívku Elli. Přišla s pracovníkem rehabilitace pro lidi závislé na drogách. Dívala se na nás plachýma očima plnými strachu: „Mohu u vás zůstat? Nevím, kam patřím. Nemám na světě žádné místo.“ Následoval intenzivní rozhovor a po třech dnech jsme si řekli: „Ano, přijmeme k nám Elli na doléčení, přestože pro to nejsme jako rodinný domov pro děti zařízení.“ Brzy mně bylo jasné, že Elli mohu chirofonetikou pomoci vrátit se zpět do života. Byla pro to otevřená.

Po první terapii řekla, že cítí chuť něco užitečného udělat. Po každé terapii byla klidná a svěží, cítila se „uspokojená“.

Když se vrátila po desetidenní návštěvě u přátel a známých, vyprávěla o tom, že mohla nově uspořádat staré vztahy. To zpozorovali i její přátelé. Všimli si především toho, že nyní všechno jasně formulovala, což se jí dříve tak dobře nedařilo. Elli to přičítá působení chirofonetiky. Zpočátku Elli velmi málo mluvila, zvláště ve větším kruhu lidí. Vždy odešla co nejdříve do svého pokoje. Když získala větší důvěru, vyprávěla, že musela nejdříve najít správný postoj k sobě samé a k dětem. Myslela si: „Jsem slaboch a nemám žádnou vůli, nemám právo vést nebo napomínat děti.“ Neodvážila se tenkrát otevřeně pohlédnout na děti. Postupně ale získala ten správný postoj. Její vůle k životu zesílila, a tím se stala významnou pomocnicí pro náš rodinný dětský domov.

Po dvou letech nás opustila, aby v Anglii a Americe studovala malířství. Dokud u nás byla, vždy jsem s ní s určitými pauzami prováděla chirofonetiku. Mezitím se vrátila zpět do Německa, vdala se a stala se láskyplnou a odpovědnou matkou.

Co Elli vlastně pomohlo? Její zájmy a její umělecké nadání umožnily zajímavé rozhovory, pomáhalo také naše společenství a děti. To všechno by ale bez chirofonetiky postrádalo pevný základ. Pomocí chirofonetiky vniká do osobních vztahů to nadosobní. Chirofonetika vyzvedá člověka nad každodennost a přitom neodpoutává od pozemskosti. Naopak: Duch řeči se obrací k oduševnělému tělu.